

Fazakas Attila

Mons Vesuvius

Mindaz él, amiben hiszel.
Apolló lábnyoma hever itt
a kút kávján. Távol Pompeji
ragyog: ez az út Paestum
felé fordul...

Erósz, Erósz, miféle játékot
űzöl velem; vén kezem nem bír, rest
már építeni újabb hajlékot!

*(...) Merengtem a kiásott városon,
és hallottam utcáján az őszi lombot
peregni. Mint halk szellemláb osont,
s itt-ott, az alvó hegy moraja zsongott
át a tetőtlen csarnokon...*

Valentine Visconti fia

Az élet bár olcsó képeivel sokszor megrabolt
Hűséges szellemem mindig visszavezérelt
Több társam testvériségről papolt
Valentine Visconti fia a védelmébe vett

Mindenki magának kapar, ily tanulságot adott
Az élet nem tett velem sem kivételt
Több társam míg a testvériségről papolt
Valentine Visconti fia a védelmébe vett

Herceg! Sorsom bár sokszor megrabolt volt
Hűséges szellemem engem mindig felékesített
Több társam a testvériségről csak papolt
Valentine Visconti fia a védelmébe vett

Fibula

... égnie kell köveknek, földnek,
égnie kell füveknek, fáknek –
 égnie kell a forró nyári szélnek,
 égnie kell bölcsőnek, tanyáknak;

 égnie kell a lovak vak sörényének,
 éjjel, ha lángrakap könnyű pohárszék

 égnie kell a kicsinyke könyvtárnak;
 tükröknek, függönynek, szétpattant
 tányérnak – Hydrának, Kassziopeiának

ablaknak,
 ajtóknak
 nehéz szimfóniáknak kell messzire
 égniük
– a nyári éjszakának

 lombok vad susogásának – a szélnek
 levetett fibuláidnak

 mindegyre égniük,
 áttüzesedniük kell...

Watteau kertjében

Alszik az erdő, a kert, a ház is –
Szökőkútak tarajába
Lombok ága hasogat,
Nyarak csipkéje kibomlik
Kinevetheted Hold-fehér
arcomat...

Hintácskádat felcsapom,
Érosz itt labdázgat;
Bokrok mögött járkal a szél,
Csókol szobortomporokat.

Alszik az erdő, a kert, a szél, a ház is...
„Jöjj, estém, jöjj!...
Elnyugodni a fűvön – ...”
Vihar száll a fellegekben,
Kert vizében csillagözön.

Húrokra borult lámpás,
Alszik a kezem,
Az erdő, a fény, a kert, a ház is;
Szép, sekély szeretők keble kibuggyan;
Szempillád, mint az éj patakzik;
Halkan az énekem szétfut, él
A fényben, a könnyben, a kőben, a lombban...

Gendzsi herceg története

Ó, az ágyasok, az ágyasok feküdtek kinn a napfénymosta teraszon
Súlyos, gyűrött ruhákban pihent a szívem választottja
Mellettük üres hangszer feküdt, a feszített húrokon megrezdült a szél –

Ifjú volt a tavasz, amit úgy csodáltam; a hegy alján
Barackfavirág-zuhatagot sodort el a szél
Rajongó, éretlen szívvel lestem mindig őt
Ha kilépett súlyos ruháiból és egymás hátát nevetve mosták –
Barackfavirág szirmai, női háta ragyogtak a fényben